

Tin Báo Đăng (*)

Người ta hồn nhiên bẻ cành phượng tím. Người ta lấp liếm "tại thấy hoa xinh, vợ tôi muốn nhìn tận mắt mới thích, bạn tôi cũng thích ngon anh hái đi". Tất cả...tức thì! Tất cả như vậy!

Công An ghi giấy đầy đủ lời khai, cây bút trao tay: "Anh xem và ký". Chuyện dài Thế Kỷ, tập đầu lê thê...(*)

Đọc báo nào nề! Việt Nam ngộ thiệt...chuyện như chuyện Chệt made-in-china! Rồi người đó ra về nhà tỉnh rụi! Việt Nam mình thúì, còn gì thúì hơn?

Tôi làm thơ thương, tôi làm thơ nhớ nào ai thềm mở máy ra đọc đâu! Nếu đọc, một câu: "Thơ gì cũ rích!". Rồi tắt máy liền...

*

Mỗi ngày một tin. Nhiều tin hơn một! Không biết đã nhột, biết nên giả lơ? Phạt nói Như Như, tất cả đều thế...Bao nhiêu thế hệ dựng nền văn minh. Sử ghi bốn ngàn. sử ghi nhiều nữa...ai cũng hơn hử: Văn Hóa Nhân Văn!

Ôi nước Việt Nam cái tên Tàu đặt!

Nhắc hoài muốn khóc! Di cư Năm Tư, vì sao di cư? Chạy vào Nam như một bầy chuột chạy! Năm một chín bảy lăm, chín bảy sáu, chín bảy bảy...lại chạy ra khơi...nếu gió thổi xuôi về Chiêu Nam Đảo...người ta cho áo, người ta cho quần, người ta cho ăn, mình xin tị nạn!

Nói như nói gắng, gắng gượng một điều: Hết trưa thì chiều XIN ĐỌC LẠI SỬ! Không có gì giấu dưới ánh mặt trời.

Người mình...Mình ơi!

Trần Trung Tá